

Lõwwi ja Rebbane.

Lõwwi olli ennemuiste kõiks mõtša ellajide üllemb ja kunningas; ta olliwannas jänu, nink es jaksä ni hõlpsaste toidust harda, kui enne sedda, nore põlwe. Sis wõt temma nüüd kätte, ja heit henda pessa harwa sisse, pu jure alla nink nakkas haigust tännitama. — Kui sis mõtša ellaja tullima tedda kääma, oigas temma raskeste wasta, ja kõnnel egga üttele: Oh armas lats, sa näet kül, et minno ello päiwa otsa sawa, ma tahhas tõist kunningast sáda; tulle ometiggi liggimballe, et meije katekesse targemat nõwwo kocko peasje. — Kui sis kedda sinna pessa haugo sisse astse, joop sis ka wanuo lõwwi tõmmas tedda kúiste nink hammastega lõhki, ja pand lihhe nõhka. —

Nida ol mõnnelegi ellajalle, wagga ja wargale siadnu, — wai! sis tulli wanna kawwal Rebbane ka kunninga pessa su ette, kälje sisse pole, ent siski ta kaggona liggidale es astu.

Lõwwi üttel tälle: Terre, terre armas latsi olle terve kaema tullemast. Es sa liggimbale ei astu, et sa omma wanna haige kunningaga mois su täus jutto ajada. Ent middassa, sõbber, ni wallusaste silmaga selletat? —

Rebbane iks kawwal ja tark, kostse wasta: Ma näe siin paljo jälgi, mes sinno pessa pole teed tähhendawa, ja ei ka üttele ainustiggi te jälge, mes taggasi peas juhhatama; se perrast ma pelgan, selle et ne jälle keelwa julgemat eddesi astumist.

Ö p p e t u s.

Parremb iks, melega ette mõttelba, kui kahjo takkan kahitseda.